

„Hvor er det?“

„Det bliver vistnok i Elysium. Jeg skal holde et Par Foredrag der.“

„Elysium! Gud, der har jeg selv sunget engang! Hvad skal De snakke om? Det er da ikke Opbyggelse med Lysbilleder og den Slags?“

„Nu kan De jo se ad.“

De var naaet ind paa Raadhuspladsen. Mads Vestrup standsede for at sige Godnat. I det samme stødte Frants Møller til sin Veninde med Albuen og sagde:

„Saa du, hvem der gik der?“

„Hvor?“

To elegant klædte Herrer passerede i nogen Afstand sammen med en Dame. De kom fra Teatret i Jernbanegade og styrede over mod Hotel Bristol.

„Hvem var det?“ spurgte Frøken Susse.

„Kendte du ham ikke? Det var jo Greven af Monte Christo.“

„Er det sandt? Var det Karsten From?“

„Han har taget Overskægget af. Det klær ham forresten. Han ser ikke slet saa affekteret ud.“

„Kendte du Damen?“

„Ja, det var Frøken Abildgaard. En Datter af Ministeren, der døde. Hun skal nok være lidt løs paa Traaden.“

„Naa, Vorherre være med ham!“ sagde hun, mens hun med lange Øjne fulgte den smækre, blonde Maler, indtil han sammen med Damen og dennes anden Ledsager — en lille korthalset Herre med høj Silkehat — var forsvunden ind gennem Bristol-Restaurantens Drejedør.

„Vil De saa komme hen og høre mig en Aften?“ spurgte Mads Vestrup, idet han sagde Farvel.

„Ja — ikke sandt, Frantsemand? Det kan vi vist nok sige Ja til. Jeg har godt Lyst til at høre, hvad den Herre kan ha' og fortælle. Adjø, Hr. Pastor! Ha' det rart!“

Hun vinkede til ham med Haanden, da han gik, og drev derpaa videre ved sin Vens Arm ind gennem Strøget.